Julius Andan

A világ a színfalak mögött

JULIUS ANDAN

A VILÁG A SZÍNFALAK MÖGÖTT

Szabadon terjeszthető

Copyright © 2008 Julius Andan
Minden jog fenntartva

A könyv bármely részének sokszorosítása, akár elektronikus, akár mechanikus úton – ideértve az információtároló és visszakereső rendszereket is – a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos! Kivételt képeznek a sajtóértékelés vagy ajánlás céljára idézett rövid részletek!

ISBN 978-963-06-6083-9

www.azigazsagavilagrol.hu

Borító: Zaka

Kiadó: Stratéga Alapítvány a Gondolkodó Magyarországért
www.gondolkodas.info

Nyomdai munkák:
mondAt Kft. · Budapest
www.mondat.hu

Ajánlom minden léleknek

Ez a könyv a vezeklésem
az elmúlt negyed évszázad bűneiért

Szabadon terjeszthető

http://www.azigazsagavilagrol.hu

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Szabadon terjeszthető

http://www.azigazsagavilagrol.hu

1.

Egyezzünk meg valamiben. Ha nem tetszik önnek, amit az elkövetkező oldalakon olvasni fog, ha felzaklatja, ha képtelenségnek tartja, vagy azt gondolja, hogy egyszerűen NEM LEHET, hogy igaz legyen, akkor mondja azt, hogy én: Julius Andan, őrült vagyok. És ezzel a dolog el is van intézve.

Higgye el, nekem nem árt azzal, ha bolondnak néz. Nekem teljesen mindegy, hogy mit gondolnak rólam, mert az úgysem változtat a valóságon. Én magam is szeretném, ha az lenne az igazság, hogy elsüllyedtem az elmebaj mocsarában, ostoba lázálmok gyötörnek, összefüggéstelenül írok és beszélek.

Ha egy kívánságom lehetne, akkor ez lenne: hadd legyek őrült! Én, csak én egyedül; és a világ legyen szép, tiszta, kiegyensúlyozott és józan.

Szép kívánság lenne.

2.

Én azon kevesek közé tartozom, aki ártott az egész világnak. És többet, sokkal többet, mint bárki, akinek a nevét ön ismeri.

Az olyan „hírességek", mint Néró, Dzsingisz Kán, Sztálin, Hitler és a többi név a pszichopaták panteonjából, akiket

csak fel tudna hozni, csupán bábok voltak, nem többek. Kirakatbábok, akiket odatettek az emelvényre, hogy őket lőjék le az igazi tettesek helyett, hogy őket higgyék valami forrásának, hogy az ő nevüket jegyezzék meg és velük példálózzanak, és hogy amikor eltűnnek a színről, azt higgyék, valami véget ért.

Én nem kirakatbáb voltam. Én a TETTES voltam, aki mások mögé bújik. A tettes, aki a háttérből rángatja a szálakat.

A kezemhez nem tapad vér. A gyilkosság piszkos munka; ahogy mondják: aljamunka, és túlontúl látványos ahhoz, hogy a névtelenek közül bárki ilyesmire vetemedjen.

A névtelenek bűnei felülmúlnak minden olyan bűnt, amit névvel rendelkező emberek követtek el. Olyan bűnök ezek, amelyek kívül esnek a törvényeken, és amelyeket egyetlen nép törvénykönyve sem büntet.

Ha fellapozza hazája büntető-törvénykönyvét, talál majd egy vagy több paragrafust az úgynevezett hamis tanúzásról. De olyat nem, amely önmagában bűnnek tekintené a hazugságot. Pedig mi lehetne annál nagyobb bűn, mint félrevezetni az egész emberiséget?

Hazudni tudományos kérdésekben, hazudni az emberről, a politika természetéről, hazudni a gazdaság mibenlétéről, a gazdaságot irányító törvényszerűségekről – ez emberek milliárdjait téveszti meg és fosztja meg még annak esélyétől is, hogy IGAZI életet élhessenek, olyat, amilyet éjsötét történelmünk után ma már talán senki el sem tudna képzelni.

A hírekben a kiégett házakat veszik észre, a porban heverő hullákat, az elrabolt kislányt, az égbe szökő árakat

– de elsiklanak afelett, amit az egyik interjúalany, vagy amit a műsorvezető mintegy mellékesen említ meg.

Holott *az* a lényeg.

Az a kis, apró információ, ami hatással lesz az ön gondolkodására, és ebből kifolyólag az érzelmeire, a tetteire és az egész életére.

A gondolatok azok, amiket nem vesznek észre.

A *gondolatok*.

Apró semmiségek. Egyetlen grammot sem mutatnak a mérlegen, nem tudjuk a kezünkbe fogni, mikroszkóp alá tenni, feljegyezni a színét és a méretét.

És mégis: ott állnak minden emberi tett hátterében, a háborúk hátterében, az elnyomás hátterében, a gyűlölet hátterében, az egész történelem hátterében; és többet számítanak, mint bármi.

Gondolatok hozták létre az atombombát, gondolatok miatt vetették be; és ha megint bevetik egyszer, ismét csak gondolatok állnak majd a háttérben.

3.

Én egy olyan szervezetet szolgáltam az elmúlt mintegy huszonöt évben, amiről ön sohasem hallott, és olyan munkát végeztem (sajnos nagyon jól), ami elvileg nem is létezik.

Hivatásos hazudozó voltam.

És nem kicsiben csináltam, hanem nagyban; óriási, globális méretekben.

Hazudtam, hogy megrendelőim háborúkat robbanthassanak ki, hogy egy hatalmas piacon egyeduralkodóként ócska termékeket adhassanak el dollár-százmilliárdokat bezsebelve, hogy a végsőkig kifacsarhassanak népeket, hogy hamis vágányra terelhessenek kutatási projekteket, hogy elsorvasszanak létfontosságú tudományos kezdeményezéseket és így tovább és így tovább.

Bárki is ön, én ártottam önnek.

Profi hazudozóként az emberiséggel játszottam, mindannyiunk jövőjét festettem feketére, és nem én voltam az első ember ebben a munkakörben. Ezrek voltak már előttem, az írott történelem kezdetétől máig.

Ezekről a tudatos, szándékos, milliószor átgondolt, professzionális hazugságokról szeretnék írni önnek, hogy lássa, milyen is ez a hely, ez a bolygó, ahol él. Ahol mindannyian élünk.

Nem várok megbocsátást, nem várok feloldozást, nem várok semmit. Nem tudom, mi lesz a következménye ennek a könyvnek: talán semmi, talán valami. Azt sem tudom, mi az, amit egyáltalán remélni merhetek.

Talán csak a lelkemet mardosó iszonyú bűntudat miatt írok, és ennyire önző vagyok.

Én magam sem tudom.

De ha fáj önnek, amit olvasni fog, csak tartson nyugodtan őrültnek. Akinek annyi a bűne, mint nekem, az biztosan nem normális.

2008. október 1. *Julius Andan*

Szabadon terjeszthető

http://www.azigazsagavilagrol.hu

HASZNÁLATI UTASÍTÁS

Szabadon terjeszthető

http://www.azigazsagavilagrol.hu

1.

Mielőtt belevág ennek a könyvnek az olvasásába, jobb, ha néhány dolgot tisztázok itt az elején.

Egy könyv önmagában csak és kizárólag arra lehet bizonyíték, hogy van nyelv, van írás és van nyomtatás. Ennél többet egyetlen könyv sem képes bizonyítani – teljesen mindegy, hogy mi áll benne.

Éppen emiatt meg sem próbálom meggyőzni arról, hogy igazam van. Sorolhatnék oldalak százain vagy ezrein át adatokat, neveket, számokat, helyszíneket, időpontokat, eseményeket – még ha igaz is lenne mindaz, amit leírok, kinek lenne igaz? Nekem. Önnek nem. Ha minden állítás igaz lenne, azért lenne igaz, mert láttam, tapasztaltam, hogy hogyan is mennek a dolgok. Én láttam, és én tapasztaltam. Nem ön. Ön mást látott és mást tapasztalt.

Mivel véleményem szerint egy könyv alkalmatlan a meggyőzésre, meggyőzés helyett inkább csak elgondolkodtatni szeretnék. Együttgondolkodásra késztetni. Csak ennyi a célom.

Így ez a könyv nem adatok gyűjteménye. Semmi esetre sem valamiféle referenciamunka. Nem lexikon, nem enciklopédia.

Ez a könyv *érvek* gyűjteménye. Semmi több. Nem is lehet több.

2.

Az elkövetkező oldalakon érveket sorakoztatok majd valami mellett és valamivel szemben. A *logikára* apellálok. Az ön *gondolkodási képességére*.

Ha elég jó érveket sorolok fel és elég jó sorrendben, akkor reményeim szerint ön el fog gondolkodni egy s máson, és a végén valamilyen megállapításra jut.

A célom azt elérni, hogy önben kétségek – komoly és jogos kétségek – ébredjenek azt illetően, hogy a világ vajon tényleg olyan-e, mint azt mondják.

Tudom: ez ma már szinte közhely. Valóságos divat mindenben kételkedni, mindenkit hazugnak tartani. Alighanem az összeesküvések korát éljük.

A kérdés csak az, hogy milyen mélységig kell leásni az ember adatainak és információinak szövevényében, hogy megleljük az *első* igazságot?

Egy középkori mondás szerint az igazi hatalom mindig a trón mögött áll. De vajon mennyivel mögötte? És milyen jellegű ez a hatalom? És vajon igaz-e a mondás?

És ha igaz, és ha ön tényleg tudná, látná, tapasztalná, hogy igaz, akkor mit tenne? Mire menne ezzel az igazsággal? Jutna vele bármire is? Jobbá tehetné vele a világot? Jobbá tehetné vele a saját életét?

3.

Az igazság fontos. Fontos? Miért lenne az? Mert igazat mondani szép dolog? Mert az igazság megnemesít? Az igazság szabaddá tesz?

Azt hiszem, különösebb győzködés nélkül egyet tudunk abban érteni, hogy a hazugság nem *jó*. Még a *kegyes hazugság* sem igazán jó, mert megtéveszt. De mi a helyzet az igazsággal? Létezhet olyan igazság, amelytől, ha ön a birtokában lenne, életveszélybe kerülne? Létezhet olyan igazság, amelyet ha hirtelen megtudna, belerokkanna?

Mire lehet használni egy igazságot?

Vegyünk egy kis logikai eszmefuttatást:

1. 1913-ban az Egyesült Államokban magánkézbe került a pénzkibocsátás joga. Ez alkotmányellenes volt akkor is és az ma is (lásd: az Amerikai Egyesült Államok Alkotmánya, I. cikk, 8. paragrafus, 5. bekezdés, mely szerint *kizárólag* a Kongresszusnak van joga az Egyesült Államokban pénzt kibocsátani).

2. John F. Kennedy elnök hozott egy törvényt, amellyel visszahelyezte a pénzkibocsátás jogát a kormány kezébe.

3. Fél évvel később meggyilkolták.

4. Alelnöke, Lyndon B. Johnson lett az új elnök.

5. Johnson hivatalba lépését követő *legelső* intézkedése az volt, hogy eltörölte Kennedy törvényét, és a pénzkibocsátás jogát visszaadta magánkézbe.

Ezek történelmi tények.

Ön szerint van köztük összefüggés?

Az Amerikai Egyesült Államok kormánya pénzt vásárol egy amerikai magáncégtől, és ez a cég *naponta* több milliárd dollárt keres azzal, hogy pénzt bocsát ki: bankjegyeket nyomtat, és virtuális, csak és kizárólag számítógépek memóriájában létező „pénzt" hoz létre. Ez a cég egy bank. És naponta sok milliárd amerikai dollárt keres mérhetetlenül csekély befektetéssel. Ez jelenleg a legnagyobb üzlet ezen a bolygón.

Ön szerint elképzelhető, hogy valaki napi több milliárd dollárért képes legyen akár még ölni is?

Ön szerint létezhet olyan szervezet, amely naponta több milliárd dollárt keres, és ezáltal elegendő hatalmat birtokol ahhoz (is), hogy megölessen egy elnököt?

Hátborzongató kérdések, de nem lényegesek.

Mert tételezzük fel, hogy a fenti öt tény szorosan összefügg, és John F. Kennedy elnököt a FED* akkori és *igazi* tulajdonosa ölette meg. Tételezzük fel, hogy így történt.

És?

És akkor mi van?

Mert az igazán kínos kérdés még csak nem is az, hogy vajon milyen módon lehet erről megbizonyosodni, hanem az, hogy mi lesz azután, hogy megbizonyosodott róla?

Mondjuk, hogy ön pontosan tudja, hogy a fenti eszmefuttatás az igazság, a színtiszta igazság. Mire menne ezzel a tudással? Menne vele bármire is?

* FED (Federal Reserve System): az Amerikai Egyesült Államok egyik magánbakja, amelynek kizárólagos joga van pénzt kibocsátani.

4.

Ha az igazság mindössze arra jó, hogy emberek gondolkodásának és beszélgetésének témája legyen, akkor nem igazán ér többet a hazugságnál.

Ha az igazsággal nem lehet kezdeni semmit a gondolkodáson és a beszélgetésen túl, akkor mire jó? Akkor menynyit ér?

Nyilvánvalóan vannak olyan léptékű igazságok, amiknek egy adott ember egy adott szellemi szinten, vagy a lehetőségek egy adott szintjén nem látja semmilyen hasznát.

Ha ön a CIA igazgatója, és tényleg a kezében tartja az egész szervezetet, és nem egy báb, akit bármikor félre lehet állítani vagy el lehet hallgattatni, akkor tud kezdeni valamit azzal az információval, hogy John F. Kennedy-t egy magánbank tulajdonosa ölette meg. Ha ön egy titkos kommandó parancsnoka, akkor is. Ha ön pénztáros egy országúti étkezdében, akkor nem. Akkor semmit.

Tételezzük fel, hogy Albert Einstein óta a fizika társadalmi funkciója az ember álmainak féken tartása (gondolok itt mindenekelőtt az űrutazás lehetőségeire). Mondjuk, hogy ez így igaz, és ön minden kétséget kizáróan tudja, hogy az. Mire menne ezzel a tudással? Mit tudna vele kezdeni?

Valószínűleg semmit.

Tehát láthatja, hogy a tudás értéke attól az embertől függ, aki rendelkezik vele, és önmagában nincs értéke.

5.

Ez a könyv nem sürget társadalmi változásokat. Azért nem, mert nem lesznek társadalmi változások.

Persze megtehetném, hogy sorolom vég nélkül a tényeket egészen addig, amíg fel nem kiált, hogy „Elég!”, vagy a sarokba nem vágja a könyvet. Azzal is megpróbálkozhatnék, hogy valamiféle kollektív tudatra utalva, észérveket felvonultatva bizonygatom a társadalmi összefogás és a társadalmi változás szükségességét. De érzelmi szálakat is megpendíthetnék: siránkozhatnék, hogy milyen szörnyű a világ, könnyeimmel küszködve megírhatnám egy hajdan dicső faj nekrológját, és fenyegetőzhetnék, megpróbálhatnám halálra rémíteni önt egy olyan sötét jövő víziójával, ami messze felülmúlja a horrorírók képzeletét.

Ezek egyikét sem fogom megtenni ebben a könyvben, mert tudom, hogy bármit írok is, nem lesznek társadalmi változások.

A társadalmi változások nem lehetségesek. A társadalmi összefogás nem lehetséges.

A mesében mindez megtörténhet, de a valóságban nem.

A társadalom belőlünk áll, és nem tőlünk függetlenül létezik. A társadalom azért olyan, amilyen, mert mi *ilyenek* vagyunk. És amíg mi ilyenek vagyunk, minden marad a régiben.

Éppen e miatt a tény miatt ez a könyv nem sürget társadalmi változásokat, mert ha azt tenné, csupán a papírt pocsékolná. Ez a könyv érvek gyűjteménye valami

mellett és valamivel szemben, azzal az egyetlen és szent céllal, hogy önben kétségeket ébresszen azt illetően, hogy helytálló-e a világról alkotott véleménye.

http://www.azigazsagavilagrol.hu

AZ EMBER LEGNAGYOBB TÉVEDÉSE

AZ ELSŐ LECKE A VILÁGRÓL

Szabadon terjeszthető

http://www.azigazsagavilagrol.hu

1.

Az ember egész történelmén keresztül annak az alaptalan téveszmének volt a foglya, hogy azt hitte magáról: *beavatott*.

Azt hitte magáról, hogy ő fontos, hogy őt beavatják, hogy ővele bárki is törődik.

Azt hitte, hogy azok az emberek ott fenn, akik irányították az életét, az ő érdekében teszik, amit tesznek; hogy voltaképpen egymásért dolgoznak, mert ez a természet rendje; hogy a kapcsolatuk, a viszonyuk – legyen bármilyen távolságtartó és szertartásos is – *baráti*.

Az ember teljesen elképesztő módon hitt és hisz abban, hogy tudja, mi történik ott, ahol nincs jelen: a kolostorok, szentélyek, templomok rejtekén; a paloták, kastélyok, várak vastag falai közt; a laboratóriumok, tudományos akadémiák, országházak és tárgyalótermek zárt ajtói mögött.

Azt hitte és hiszi, hogy tájékoztatják őt az igazságról, a teljes igazságról.

Ám az embert különös vakhite ellenére a hatalom birtokosai *sohasem avatták be*.

2.

Azt szeretném önnek elmondani, hogy az ön állítólagos tudása az esetek nagy részében puszta illúzió.

Ön azt hiheti, hogy sok mindent tud, hogy ismeretei szerteágazóak és alaposak, hogy a tudomány fény, ami beragyogja az ismeretlen sötétségét.

Ön minden bizonnyal azt hiszi, hogy ismeri a tényeket; hogy tisztában van azzal, hogy mi van és mi nincs; hogy tudja, mit fedeztek már fel, és mit nem; hogy egész pontosan meg tudja mondani, hogy a tudománynak milyen is az az annyit emlegetett *„mai állása”*.

Ön szentül meg lehet győződve arról, hogy az AIDS, az ebola és a többi betegség létezik, halálos és gyógyíthatatlan. Azt hiheti, hogy a kihullott haj, a kiesett fog, az elvesztett végtag nem növeszthető ki.

Szentül hiheti, hogy a tudósok keresik a földön kívüli élet nyomait, de nem találják.

Hiheti, hogy az evolúció létezett, és úgy történt, ahogyan le van írva, és nincsenek olyan bizonyítékok, amelyek az ember *keletkezését* sokkal régebbre teszik, mint ami az ember eredetéről szóló *hivatalos* könyvekben áll.

Ön hiheti, hogy a Földön ez ideig még sohasem létezett technikailag fejlett civilizáció.

Ön hiheti, hogy a bűnözés legyőzhetetlen szörny, és a háború az ember természetéhez tartozik.

Hiheti, hogy a világegyetem az Ősrobbanással kezdődött, és hogy most tágul.

Hiheti, hogy a normandiai partraszállás zseniális katonai lépés volt.

És hihet még száz és ezer és millió dolgot, szentül meggyőződve arról, hogy ezek bizony így vannak. Sorolhatja érvek tömkelegét, amelyek mindegyike alátámasztja, hogy ezek a dolgok tényleg így vannak.

Ám ellenérvből elég egy is, hogy a tudás eme illuzórikus kártyavárai összedőljenek.

Ön a felsorolt dolgok egyikét sem *tudja.*

Ezek ugyanis nem *tények*!

Csak *közlemények*!

Amit ön kap, azok csak és kizárólag *KÖZLEMÉNYEK*.

Ön nincsen tudatában annak, hogy mi hogy van, csak annak, hogy egy s mást közöltek önnel, mondván, hogy azok így és így vannak, és nem másképp.

Az ön teljes világképe a *média* által átadott közlésekből áll össze, és nem tartalmaz tényleges tapasztalatot.

3.

Azt mondhatnám, hogy ön nem áll semmiféle kapcsolatban az úgynevezett tudománnyal, a technikai fejlesztéssel, az űrkutatással vagy a kormányzattal – csakis a médiával. Mindent onnan *„tud”*.

A média két részből áll össze: az egyik a tartalom, a másik az eszköz, amivel azt elterjesztik. A tartalom a legtöbb esetben csupán ideológia, vagy olyan közlemény, ami egy ideológiát támaszt alá; az eszköz pedig a tömegkommunikáció.

A média nem csak a tévé, a rádió és a sajtó. A média technikai oldalához tartozik minden olyan csatorna, amelyen át tömegeket lehet elérni. A média részét képezik a színházak és a mozik éppúgy, mint a tankönyvek, regények, az

Internet, az osztálytermek és a nyilvános tömegmegmozdulások. Minden a tömegkommunikáció részét képezi, amin keresztül gondolatokat lehet eljuttatni a tömegekhez.

Ön néhány évet iskolában töltött el, ahol elolvasott *x* számú oldalt, meghallgatott *n* számú előadást, és esetleg még néhány szemléletes kísérletet is módjában állt végignézni vagy elvégezni, majd az iskola után újabb könyvek elolvasása következett, és még nézte a tévét is, meg hallgatta a rádiót is, és izgalmas vagy unalmas beszélgetéseket folytatott arról, amit látott és hallott – majd szentül meg volt győződve arról, hogy tud valamit a világról.

4.

Mondok egy példát. 1961-ben a CIA megpróbálta meggyilkolni Fidel Castrót; ezt az akciót hívják „Disznó-öböl akciónak”.

Ön ezt tudja.

Onnan tudja, hogy mondták önnek, hogy így volt.

Ha nem mondták volna, nem tudná.

Ha másképpen mondják, másképpen tudja.

És ha mást mondanak, mást tud.

Így megy ez; ilyen egyszerű, és ennyire nincs köze a valósághoz.

De vegyünk egy másik példát, ami egészen más nagyságrend, mint a kubai ügy.

Tudja, hogy merre vannak az Orkney-szigetek? Ez a terület Észak-Skócia legészakibb része, a Ben More Assynt hegytől északkeltre található. Történt ott valami 1903. február 19-én, kora hajnalban.

Halott róla?

Nem?

Pedig nem éppen jelentéktelen esemény színhelye volt Skócia legkietlenebb vidéke a múlt század elején. Annyira nem jelentéktelen, ami ott és akkor történt, hogy annak egyenes következménye volt az első és a második világháború, a koreai háború, a vietnami háború, a két afgán és a két iraki háború, és további mintegy negyven kisebb-nagyobb helyi háború, sőt maga a hidegháború is.

Láthatja: nem apróságról van szó, mégis olyan szigorú titokként kezelték, hogy a mai napig is mindösszesen huszonkét ember lett beavatva a részletekbe (én voltam az egyik).

Az elmúlt bő egy évszázad majd' minden háborúját szándékosan robbantották ki valami miatt, ami egy embertelen, elhagyatott tájon történt egy sötét, pokolian hideg kora hajnali órában, 1903 elején.

A háborúk azért voltak, hogy fegyvereket, fegyverrendszereket, katonai taktikákat teszteljenek és fejlesszenek, és hogy viselkedési mintákat ültessenek el az emberi fajban.

És mindez azért történt, mert egészen pontosan 1903. február 19-e óta tudjuk, hogy 2012. december 26-án meg fogják támadni a Földet.

És ez a rengeteg háború csak a felkészülés, az edzés egy igazán nagy háborúra.

Hallott erről?

Nem?

Nem baj: én sem, csak most találtam ki. Amennyire én tudom, semmi hasonló nem történt semmikor.

De nem is ez a lényeg.

A lényeg az, hogy ön összetéveszti a *közleményeket* és a *tényeket*.

Nevezzük bár vallási fanatizmusnak, vagy vakbizalomnak azt, ahogyan ön a médiát kezeli, a lényeg, hogy a média a félrevezetés és a manipuláció legfőbb eszköze. És ne feledje: nem csak a tévé és az újságok alkotják a médiát.

5.

Az eszméket, az elméleteket, a tényeket és hazugságokat menedzselni kell éppúgy, mint egy sztárt vagy egy márkát.

Publikálni kell, bemutatni minden elképzelhető fórumon, és annyiszor, amennyiszer csak lehetséges.

Az emberek életének a részévé kell tenni.

Fel kell rá hívni a figyelmet.

Ha mindezt nem teszik meg, nem fog elterjedni.

És ha nem terjed el, az emberek nem fogják azt hinni róla, hogy *igaz*.

Fellengzősen rá lehet mondani valamire, hogy ezt így és így *gondolják az emberek,* vagy hogy ez és ez a *közvélemény,* de az ilyesmi egyáltalán nem lehet érv amellett, hogy a dolog igaz.

Megvan annak a módja, ahogyan valamit publikálni lehet, ahogyan valamiről előadást lehet tartani, ahogyan valamivel be lehet kerülni a tévébe, és ahogyan valamivel kapcsolatban el lehet nyerni a tudóstársadalom (stb.) támogatását. Ez megint csak nem annak a dolognak az igazságtartalma.

Egy információ elterjedésének kritériumai sokkal inkább az ismeretség, a pénz, a szimpátia és más effélék, mintsem az információ igaz volta.

Tudja, az inkvizítorok nem néztek bele Galilei távcsövébe. Nem érdekelte őket. Az emberek többsége soha semmilyen információt nem ellenőriz. Netán azt hiszi, hogy a tudományos lapok főszerkesztői bizonyítékokat követelnek a cikkek íróitól?

Így tehát amit ön tudni vél, azt nem azért tudja, mert igaz.

Nem az igazságtartalom a döntő.

Mindaz, ami úgymond „köztudott", egyszerűen csak *menedzselt információ,* semmi több.

Olvassa el a további 18 leckét a világról!

Rendelje meg a teljes könyvet a www.azigazsagavilagrol.hu webcímen!